

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 93/08-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. marca 2008 predbežne prerokoval sťažnosť Mgr. O. F., B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, práva na účinný opravný prostriedok zaručeného v čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva zaručeného v čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 1 S 272/04, postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 5 SžoKS 91/2006 z 23. augusta 2007 a postupom Úradu geodézie, kartografie a katastra v B. a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Mgr. O. F. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 7. januára 2008 doručená sťažnosť Mgr. O. F. (ďalej len „sťažovateľ“) podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) vo veci namietaného porušenia ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom a rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 1 S 272/04 z 28. februára 2005 a postupom a rozhodnutím Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 5 SžoKS 91/2006 z 23. augusta 2007.

Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že na krajskom súde bolo vedené konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy a o ochrane pred nezákonným zásahom orgánu verejnej moci, v ktorom bol sťažovateľ v postavení navrhovateľa v spore. Prvostupňový súd rozhodol uznesením č. k. 1 S 272/04-7 z 28. februára 2005 o zastavení konania z dôvodu, že navrhovateľia v ustanovenej lehote neodstránili nedostatky návrhu, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránia vecnému vybaveniu návrhu, ako aj z dôvodu, že navrhovateľia neboli zákonom predpísaným spôsobom zastúpení podľa § 250a zákona č. 99/1963 Zb. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok (ďalej len „OSP“).

Najvyšší súd ako súd odvolací uznesením sp. zn. 5 SžoKS 91/2006 z 23. augusta 2007 na základe odvolania sťažovateľa napadnuté uznesenie ako vecne správne potvrdil, keď sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti poukázal na viaceré skutočnosti, ktorými argumentoval i v konaní pred všeobecnými súdmi (okrem iného najmä na pobyt sťažovateľa v zahraničí, väzba sťažovateľa v čase od 7. februára 2005 do 25. augusta 2005 brániaca mu

v poštovej korešpondencii so súdom) a ktoré podľa jeho právneho názoru spôsobili, že „preukázateľne nemohol objektívne vo svojej zákonnej lehote doplniť návrh.“

Sťažovateľ poukazuje aj na skutočnosť, že krajský súd neplatne doručoval svoje rozhodnutie a že nereagoval na jeho žiadosť o odpustenie zmeškania lehoty.

Porušenie práv a slobôd podľa čl. 1 ods. 2, čl. 11, čl. 13, čl. 154c ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 a čl. 13 dohovoru vidí sťažovateľ v tom, že konajúce súdy „v odôvodnení svojich uznesení bránili sťažovateľovi vo veci konať, a aby to dosiahli, odňali mu aj právo na účinný opravný prostriedok, lebo jeho odvolania neprijali v rozpore s článkom 13 Dohovoru“.

Na základe uvedeného sťažovateľ v petite svojej sťažnosti a po jej oprave z 30. januára 2008 navrhol, aby ústavný súd takto rozhodol:

„1. Úrad geodézie, kartografie a katastra, so sídlom B., v konaní o práve Mgr. O. F., trvale bytom B., na záznam vlastníctva podľa zák. č. 42/1992 Zb., porušil základné právo, aby sa vec prerokovala bez zbytočných prieťahov a jeho vlastnícke právo bolo podľa zák. č. 42/1992 Zb. vyznačené v evidencii nehnuteľností Katastrálneho úradu v B. záznamom vlastníctva v katastri nehnuteľností k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. 3973 ako zastavaná plocha na parcele č. 7767 o výmere 465 m² v katastrálnom úz. B., zaručené v čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, a na ochranu vlastníctva podľa čl. 20 ods. 1 Ústavy SR a ľudské právo na ochranu majetku zaručené v čl. 1 Protokolu k Dohovoru.

2. Ústavný súd prikazuje Úradu geodézie, kartografie a katastra, so sídlom B., aby bez zbytočných prieťahov konal vo veci záznamu vlastníckeho práva Mgr. O. F., trvale bytom B., a spravil záznam vlastníctva k nehnuteľnosti zapísanej na LV č. 3973 ako zastavaná plocha na parcele č. 7767 o výmere 465 m² v katastrálnom úz. B., Mgr. O. F., trvale bytom B., do 5 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Ústavný súd SR priznáva Mgr. O. F., trvale bytom B., primerané finančné zadost'učinenie v sume 200.000,- Sk, ktoré sú mu povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Najvyšší súd SR, B., a Úrad geodézie, kartografie a katastra, so sídlom B., do 5 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Ústavný súd SR rozhodol, že uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 5 SžoKS 91/2006 z 23.8.2007, a Krajského súdu Bratislava sp.zn.. 1S 272/04 zo dňa 28.2.2005, porušilo ľudské právo Mgr. O. F., trvale bytom B. na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru a jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 Ústavy SR, ruší ich, pričom vec vracia na ďalšie konanie Úradu geodézie, kartografie a katastra, so sídlom B.

5. Ústavný súd SR priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 13.500,- Sk (slovom trinásťtisícpäťsto slovenských korún), ktorú je povinní zaplatiť spoločne a nerozdielne Najvyšší súd SR, Krajský súd Bratislava, Záhradnícka 10, 813 66 Bratislava, a Úrad geodézie, kartografie a katastra, do 5 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet advokáta, JUDr. J. B.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd pri konaní podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie

konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene, môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Z konštantnej judikatúry ústavného súdu vyplýva, že o zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh možno preto považovať ten, pri ktorého predbežnom prerokovaní ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej reálnosť by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 70/00). Inými slovami, ak sťažovateľ namietne také porušenie základného práva alebo slobody, ktoré podľa okolností prípadu očividne nemohlo nastať, ústavný súd sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (primerane II. ÚS 70/99).

Podstata námietok sťažovateľa smeruje len do sféry prehodnocovania procesného postupu súdov v predmetnej veci s cieľom obnoviť možnosť preskúmania rozhodovania na krajskom súde a najvyššom súde, ako aj na orgáne štátnej správy so špeciálnou kompetenciou - úrade geodézie, kartografie a katastra. Postup a následné rozhodnutie krajského súdu, ako aj najvyššieho súdu, ktoré sťažovateľ označil ako zásah do ním namietaného práva, má svoj základ v skutkovom zistení a následne v právnom posúdení otázky, či boli splnené podmienky na zastavenie konania z dôvodu, že sťažovateľ, v postavení navrhovateľa v konaní, v stanovenej lehote neodstránil nedostatky žaloby, ktorých odstránenie súd nariadil a ktoré bránili vecnému vybaveniu žaloby.

Po oboznámení sa s obsahom sťažnosti a jej prílohami ústavný súd nenašiel také pochybenie súdu, ktoré by malo za následok zásah do označených ústavných práv.

Z postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmavať len také rozhodnutie všeobecných súdov, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 58/98, I. ÚS 17/00).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je taktiež dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Inými slovami, ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť (príčinná súvislosť) medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých navrhovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (*mutatis mutandis* I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03).

Ústavný súd aplikujúc východiská svojej konštantnej judikatúry na napadnuté rozhodnutia krajského súdu a najvyššieho súdu konštatuje, že sú dostatočne odôvodnené, nevykazujú znaky svojvoľnosti ani arbitrárnosti a sú ústavne akceptovateľné. Navyše, existencia odstrániteľných nedostatkov konania, pre ktoré bolo konanie zastavené, je objektívne a preukázateľne zdôvodniteľná. Sťažovateľom napadnuté odôvodnenie obsahuje aj zhodnotenie právnej otázky, ktorá podľa názoru ústavného súdu bola primerane posúdená, keďže konajúce súdy fakticky správne a ústavne konformným pôsobom posúdili dôvody, pre ktoré je možné zastaviť konanie, s poukázaním na nedoplnenie podania sťažovateľom. Uvedené platí aj vtedy, keď sa vnútorná intencionalita právnych úvah sťažovateľa uberala iným smerom, ako právny názor konajúcich súdov. Ústavný súd poukazuje aj na skutočnosť, že sťažovateľ v obsahu svojej sťažnosti nijako nekonkretizuje, v čom vidí nezákonnosť, resp. protiústavnosť konania úradu geodézie, kartografie a katastra, takže samotná konštatácia sťažovateľa o nezákonnosti tohto postupu sa následne bez ďalšej argumentácie javí ako právne irelevantná.

Na margo tvrdení sťažovateľa o údajnom pochybení krajského súdu a najvyššieho súdu vo svojej rozhodovacej činnosti v predmetnej veci, kde v odôvodnení svojich uznesení, ako tvrdí, „bránili sťažovateľovi vo veci konať, a aby to dosiahli, odňali mu aj právo na účinný opravný prostriedok, lebo jeho odvolanie neprijali“, sa v tejto súvislosti ústavný súd in concreto prikláňa k názoru, že sťažovateľ nie je oprávnený domáhať sa, aby všeobecný súd rozhodol v súlade s jeho právnym názorom a cez prizmu tohto kritéria hodnotiť následne aj ústavnosť a legalitu jeho postupu vo veci.

Vo väzbe na sťažovateľovu argumentáciu o údajných dôvodoch porušenia práva „čerpať celú zákonnú lehotu na doplnenie návrhu odstránením väd konania a najmä predložiť diplom o svojom vzdelaní na samozastupovanie v úkonoch pred porušovateľom v I. rade“, je na tomto mieste potrebné poukázať na konštantnú judikatúru ústavného súdu, ktorá ustanovuje, že ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlúčiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Ústavný súd v neposlednom rade poukazuje aj na skutočnosť, že pri posudzovaní obsahu sťažnosti je vždy viazaný petitom sťažovateľa. V posudzovanom prípade sa sťažovateľ v samotnom petite svojej sťažnosti domáhal aj vyslovenia porušenia viacerých označených základných práv vyplývajúcich z viacerých označených článkov ústavy (napr. čl. 20, čl. 48), avšak bez uvedenia jasných, exaktne zrozumiteľných a právne relevantných skutočností, ktoré by bolo možné bez akýchkoľvek pochybností považovať za zásah do ústavne garantovaných práv sťažovateľa. Ústavný súd na margo týchto skutočností konštatuje, že samotná argumentácia sťažovateľa, podľa ktorej malo dôjsť k porušeniu namietaných práv ústavy „pre niekoľkonásobný podvod vkladom do katastra

nehnuteľnosti“, sama osebe vylučuje právomoc ústavného súdu na konanie vo veci, pretože prešetrovanie podozrení na spáchanie trestnej činnosti prináleží v súlade s právnym stavom *de lege lata* do kompetencie orgánov činných v trestnom konaní, takže ústavný súd nemôže uvedenú otázku meritórne právne záväzným spôsobom a ani inak riešiť.

Ústavný súd konštatuje, že uvedená požiadavka sťažovateľa je zjavne vecne, ako aj logicky neopodstatnená. Tento svoj záver opiera ústavný súd o skutočnosť, že kým v odôvodnení svojej sťažnosti, ako aj v jej doplnení z 30. januára 2008 sťažovateľ iba formálne poukazuje na údajné porušenie viacerých označených článkov ústavy (napr. čl. 11, čl. 13, čl. 20, čl. 46, čl. 154c) a o údajných pried'ahoch v konaní podľa čl. 48 ústavy sa v samotnom odôvodnení svojej sťažnosti síce zmieňuje, ale iba vágne a nezrozumiteľne, bez detailnejšej konkretizácie, v čom podľa neho došlo k pried'ahom. Až následne v petite sťažnosti žiada odškodnenie týchto údajných pried'ahov. Ústavný súd zastáva aj v tejto súvislosti právny názor, že formulácia požiadavky sťažovateľa predstavuje lapsus calami a je právne neopodstatnená, keďže sťažovateľ neuvádza žiadne právne významné okolnosti, ktorými by dokumentoval svoje tvrdenie. Ústavný súd sa prikláňa k záveru, že bolo už právne irelevantné zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa.

Ústavný súd preto v závere konštatuje, že postupom a rozhodnutím konajúcich všeobecných súdov ani označeného orgánu verejnej moci nijako nemohlo dôjsť k porušeniu sťažovateľom označených garantovaných práv ústavou.

Z tohto dôvodu bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. marca 2008